

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **A. H. A.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2024, č. j. 33 A 17/2023-21,

### t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobkyně Mgr. et Mgr. Marka Čechovského **se určuje** částkou 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRPB-245911-16/ČJ-2023-060022-Z. Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění stěžovatelky podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem předání do jiného členského státu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), a to na dobu 32 dnů od okamžiku omezení její osobní svobody (od 6. 12. 2023 do 6. 1. 2024).

[2] Stěžovatelka byla se skupinou dalších 8 cizinců nalezena hlídkou Policie ČR v přívěsu kamionu dne 6. 12. 2023. Téhož dne požádala o udělení mezinárodní ochrany a byla

zajištěna. Uvedla, že se umí dorozumět tigraysky a amharsky, cestovala z Etiopie (kam se z rodné Eritrey přestěhovala ve svých šesti letech) a cílem její cesty bylo Německo. Krátce byla zajištěna též v Rumunsku, kde dle svých slov podepsala „nějaké dokumenty“, a byly jí odebrány daktyloskopické otisky, ale hned den následující po zajištění byla propuštěna na svobodu. O tom, že je v Rumunsku vedena jako žadatelka o azyl, nevěděla. Do Rumunska se vracet nechce, neboť jejím cílem je Německo. Důvodem odchodu z Rumunska nebyly špatné podmínky v rumunském azylovém středisku.

[3] Žalovaná vzhledem k tomu, že byla stěžovatelka vedena jako žadatelka o azyl v Rumunsku, které tak bylo podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, rozhodla o stěžovatelčině zajištění za účelem jejího předání do Rumunska. Bylo nutno přistoupit k zajištění stěžovatelky, neboť eventuality jejího dobrovolného setrvání na území České republiky nebo dobrovolného návratu do Rumunska se vzhledem k okolnostem případu jeví jako vysoce nepravděpodobné. Předání stěžovatelky do Rumunska bylo podle žalované možné, neboť jí nebyly známy žádné skutečnosti svědčící závěru, že by mohla být stěžovatelka v Rumunsku vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení – podle zprávy OAMP (pozn. NSS: odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra): Rumunsko ze dne 14. 6. 2023 rumunský azylový systém žádnými systémovými nedostatky netrpí. Ostatně ani stěžovatelka v tomto směru nic relevantního neuvedla. Dobu zajištění (32 dnů) žalovaná stanovila podle délky lhůty k podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, která činí jeden měsíc.

[4] Stěžovatelka brojila proti rozhodnutí žalované žalobou, kterou krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[5] Podle krajského soudu byly veškeré podmínky pro zajištění stěžovatelky splněny a délku zajištění žalovaná stanovila v souladu s judikaturou za přihlédnutí k délkám lhůt podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Za nerozhodné krajský soud považoval, zda stěžovatelka mínila v Rumunsku žádat o mezinárodní ochranu, či nikoliv. Není úkolem žalované zjišťovat, zda stěžovatelka měla úmysl toto řízení iniciovat. Pro možnost zajištění stěžovatelky bylo rozhodné pouze to, že byla jako žadatelka o mezinárodní ochranu vedena v systému EURODAC. Tím se aktivovala pravomoc České republiky postupovat podle nařízení Dublin III a požádat o stěžovatelčino přijetí zpět. Zajištění tak svůj účel plnilo – směřovalo k předání stěžovatelky do Rumunska, které bylo podle předběžného posouzení příslušné k rozhodnutí o stěžovatelčině žádosti o mezinárodní ochranu. Podle krajského soudu dále nebylo možno přisvědčit stěžovatelčině tvrzení, že rumunský azylový systém vykazuje systémové nedostatky. V tomto ohledu žalovaná vycházela z Informace OAMP: Rumunsko ze dne 14. 6. 2023 a stěžovatelka fakta vyplývající z tohoto zdroje relevantním způsobem nezpochybnila. Stěžovatelkou namítané nižší přiděly jídla či horší hygienické podmínky v azylových zařízeních nepředstavují nedostatky v intenzitě nelidského zacházení. Stěžovatelka navíc svá tvrzení o nic neopírá. Naopak, ve správním řízení výslovně popřela, že by při pobytu v Rumunsku byla vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení. Ze správního spisu dále podle krajského soudu vyplývá, že byl podání vysvětlení přítomen tlumočník do tigrayského jazyka, nikoliv jazyka amharského, jak tvrdila

pokračování

stěžovatelka v žalobě. Stěžovatelka sama uvedla, že se tigrascky dorozumí, a na závěr potvrdila, že všemu porozuměla.

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle stěžovatelky je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, neboť nepopsala konkrétní kroky prováděné za účelem realizace předání do Rumunska, a stanovením délky zajištění v délce 32 dnů překročila meze správního uvážení, neboť jí muselo být zřejmé, že je realizace předání v tomto časovém intervalu nemožná, a to s ohledem na její krátkou délku a na vánoční svátky. Žalovaná se též dostatečně nezabývala systémovými nedostatky rumunského azylového systému, pro které je předání stěžovatelky do Rumunska nerealizovatelné. Navíc nebylo dodrženo její právo na soudní ochranu, neboť nemohlo být v předmětné věci rozhodnuto soudem, protože byla stěžovatelka zajištěna do 6. 1. 2024 a krajský soud ve věci rozhodl teprve 9. 1. 2024. Žalovaná ani krajský soud řádně neodůvodnily závěr, že nepostačuje případné uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Stěžovatelka dále vyčetla žalované, že nijak nezohlednila skutečnost, že stěžovatelka ani nevěděla o tom, že měla v Rumunsku podat žádost o mezinárodní ochranu. V kasační stížnosti dále požádala o využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Podle stěžovatelky též nebyl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav v důsledku nevyhovujícího tlumočení.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí zejména otázky dostatečnosti odůvodnění délky doby zajištění, systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku a nevhodného tlumočení. Uvedené otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního

soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatelky zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Stěžovatelka byla zajištěna podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky“.*

[13] Správní orgán se musí při rozhodnutí o zajištění zabývat otázkou realizovatelnosti účelu zajištění – k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, podle kterého má správní orgán *„povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*

[14] Stěžovatelka namítala, že je azylový systém Rumunska zatížen systémovými nedostatky – v takovém případě by nebylo možno stěžovatelku předat do Rumunska, a tím pádem by ji nebylo možno za tímto účelem ani zajistit.

[15] Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *„[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“.*

[16] K povaze systémových nedostatků je třeba uvést, že musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ten stanoví, že *„[n]ikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení“.* Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs

pokračování

96/2017-87: „*Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícím orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie.*“

[17] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu Rumunsko obecně nelze považovat za stát, jehož azylový systém by trpěl systémovými nedostatky – srov. např. rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 397/2020-26, ze dne 6. 4. 2021, č. j. 5 Azs 372/2020-28, ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021-23; usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019-30; ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019-37; ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020-32, či ze dne 21. 7. 2021, č. j. 10 Azs 42/2021-40.

[18] V posuzované věci vycházela žalovaná z Informace OAMP: Rumunsko ze dne 14. 6. 2023, ze které nevyplývaly žádné systémové nedostatky azylového systému v Rumunsku a stěžovatelka žádnou relevantní argumentaci způsobilou zpochybnit závěr o absenci systémových nedostatků nepředstavila. Nejvyšší správní soud tak nemá důvod se od závěrů své ustálené judikatury odchýlit.

[19] Správní orgán má dále povinnost zkoumat, zda je vycestování realizovatelné v době, po kterou je cizinec zajištěn. Konkrétně při předání realizovaném v intencích nařízení Dublin III judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že je nutno při stanovení délky doby zajištění respektovat jednotlivé lhůty stanovené čl. 28 nařízení Dublin III, tj. jednoměsíční pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, dvoutýdenní pro odpověď na tuto žádost a šestitýdenní pro realizaci přemístění. Při zajištění před podáním žádosti o převzetí či přijetí zpět může být délka zajištění stanovena maximálně v délce jednoho měsíce od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, nebo na něj navazující rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72, a ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017-64).

[20] Vzhledem k tomu, že žalovaná postupovala s odkazem na lhůty uvedené v čl. 28 nařízení Dublin III a určila dobu zajištění v délce 32 dnů, tedy 1 měsíc od podání žádosti o mezinárodní ochranu, je její rozhodnutí přezkoumatelné a zároveň souladné s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[21] Stěžovatelka tvrdí, že kvůli krátké době zajištění nebyla dodržena její práva na soudní ochranu, neboť soud v předmětné věci rozhodl teprve poté, co uběhla doba, po kterou měla být stěžovatelka zajištěna. K tomu Nejvyšší správní soud v první řadě poznamenává, že krajský soud dodržel zákonem stanovenou lhůtu k vyhlášení rozhodnutí, jejímž účelem je zajistit, aby správní soudy rozhodovaly ve věcech zajištění cizinců bezodkladně – krajský soud v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců o žalobě stěžovatelky rozhodl ve lhůtě 7 pracovních dnů od doručení správního spisu. Soudní ochrana je navíc zajištěna tím, že je zákonnost rozhodnutí o zajištění cizince přezkoumávána i po jeho propuštění na svobodu, protože se může například při nezákonnosti rozhodnutí domáhat náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím – soudní ochrana by byla stěžovateli odepřena pouze v případě, že by nebylo rozhodnutí o zajištění přezkoumáno právě s odkazem na okolnost, že již doba zajištění uběhla či byla stěžovatelka ze zajištění propuštěna, protože by bylo řízení

o žalobě zastaveno. Právě z tohoto důvodu ostatně Ústavní soud zrušil § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 1. 2019, který zastavení řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění z důvodu propuštění cizince předvídal (viz nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, č. 16/2019 Sb.).

[22] Co se týče stěžovatelčiny námitky nedostatečně odůvodněných a podložených úvah o nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování (kterými patrně mířila na použití § 123b zákona o pobytu cizinců coby mírnějšího opatření než omezení osobní svobody zajištěním podle § 129 téhož zákona), zdejší soud podotýká, že je tato námitka zcela obecná bez jakékoliv konkretizace pro stěžovatelčin případ (v kasační stížnosti stěžovatelka dokonce hovoří o maření rozhodnutí o *vyhoštění*, které v dané věci ani nebylo vydáno). Krajský soud žalobní bod obsahově odpovídající této námitce důvodným neshledal a žalovaná dobrovolný pobyt stěžovatelky na území České republiky (bez zajištění) nebo její dobrovolný návrat do Rumunska považovala za vysoce nepravděpodobný vzhledem k tomu, že stěžovatelka tvrdila, že jejím cílem je Německo, v České republice ani v Rumunsku neměla žádné zázemí ani dostatečné finanční prostředky, nezná český jazyk a členskými státy Evropské unie cestovala skryta v přívěsu kamionu bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. *Prima facie* se tedy odůvodnění žalované nejeví jako nedostatečné a stěžovatelka jej ani věcně nezpochybňuje, tedy neuvádí, v čem je rozhodnutí žalované nesprávné. Za nedostatečné (resp. nepřezkoumatelné) rozhodnutí žalované přitom nelze mít jen proto, že jeho odůvodnění neodpovídá subjektivním představám stěžovatelky (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Ani tato námitka tedy neodůvodňuje přijetí kasační stížnosti k věcnému posouzení.

[23] Pokud jde o stěžovatelčinu námitku týkající se nevyhovujícího tlumočení, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle jeho judikatury ve správním řízení není nutno účastníku řízení tlumočit do mateřského jazyka, postačí tlumočení do jazyka, v němž je schopen se dorozumět (srov. rozsudek ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Azs 134/2017-17, a na něj navazující judikaturu, například rozsudek ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 274/2019-35, či usnesení ze dne 16. 3. 2022, č. j. 10 Azs 228/2021-85, nebo ze dne 19. 10. 2023, č. j. 4 Azs 275/2023-39). V posuzované věci stěžovatelka sama uvedla, že se dorozumí v tigrájském a amharském jazyce, byl přibrán tlumočník do tigrájského jazyka a stěžovatelka uvedla, že všemu porozuměla. Není tak důvodu pochybovat o tom, že tlumočení odpovídalo požadavkům právního řádu a judikatury Nejvyššího správního soudu.

[24] Námitkami směřujícími k aplikaci diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III a k absenci vůle stěžovatelky požádat o mezinárodní ochranu v Rumunsku se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tyto otázky nejsou pro posouzení zákonnosti rozsudku krajského soudu nebo rozhodnutí žalované rozhodné (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2024, č. j. 1 Azs 20/2024-35, bod [18]).

[25] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a

pokračování

konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[26] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná sice měla ve věci úspěch, ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

[27] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16. 2. 2024, č. j. 5 Azs 14/2024-29, stěžovatelce ustanovil zástupcem advokáta Mgr. et Mgr. Marka Čechovského. Ustanovenému zástupci přísluší za zastupování stěžovatelky odměna a náhrada hotových výdajů (náklady nese stát). Ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Ustanovenému zástupci stěžovatelky za jeden úkon právní služby přísluší odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Ke každému z těchto úkonů se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatelky se tedy určuje odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti, zvýšená o DPH, v celkové výši 8 228 Kč. Tuto částku mu Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. dubna 2024

JUDr. Viktor Kučera  
předseda senátu